

HỒI 546

Quyết Chiến Ma Tăng

Bạt Phong Hàn thầm khen hay, nếu muốn giết chết Phục Nan Đà, chẳng có chiêu nào tuyệt diệu hơn. Trước tiên Khấu Trọng tuy có kế dụ Phục Nan Đà đến Ngọa Long biệt viện, một là hoàn toàn bị động, hai là dù đối phương trúng kế, với sự biến hóa vô cùng của Thiên Trúc ma công, ở nơi đồng trống, chỉ cần không ổn, y có thể chạy vào rừng, chẳng ai chặn được y.

Nhưng trước mắt chỉ cần Bái Tử Đình gặt đầu, Phục Nan Đà khó lòng không chịu đứng dậy ứng chiến đến chết mới thôi, đương nhiên cao minh ổn thỏa hơn bất cứ kế sách nào khác.

Từ Từ Lăng lại thất kinh, ngoại trừ Khấu Trọng, không ai hiểu thực lực đáng sợ của Phục Nan Đà rõ hơn gã, tuy đã trải qua một đêm nửa ngày nghỉ ngơi, nội thương và ngoại thương của gã và Khấu Trọng đã được hồi phục dưới công hiệu thần kỳ của Trường Sinh Quyết, nhưng vì mất máu quá nhiều nên vẫn phải cần một thời gian bổ sung, trong tình huống vừa mới hồi phục, lại quyết chiến với Phục Nan Đà, đúng là quá mạo hiểm.

Ngay từ nhỏ Khấu Trọng đã là người thích mạo hiểm, qua nhiều trở ngại sau khi thụ thương từ sáng hôm qua, lòng gã đã ấm ức, bây giờ gặp Bái Tử Đình và Phục Nan Đà, nỗi ấm ức đó không nhịn được nữa phải bùng nổ. Lại thêm thời gian không còn nhiều, chỉ có giết chết Phục Nan Đà mới có thể khiến Bái Tử Đình và Long Tuyền quân mất hết lòng tin, từ đó gã có thể thực hiện được một bước then chốt nhất trong lời hứa với Thượng Tú Phương, đồng thời có thể giúp Việt Khắc Phùng hoàn thành nhiệm vụ về nước ăn nói.

Gã không phải là không biết sự lợi hại của Phục Nan Đà, nhưng không thể không mạo hiểm.

Phục Nan Đà nghe thế ngửa mặt cười lớn, tiếp đó ung dung nói: "Xin Đại vương cho phép bốn tọa quyết chiến."

Bái Tử Đình mục quang loang loáng nhìn Khấu Trọng dò xét, rõ ràng là cũng giật mình, gặt đầu: "Thiếu soái đúng là đảm sắc hơn người, chẳng nghĩ đến sự sống chết. Thôi được! Trận chiến này sẽ tiến hành ở ngoài đường cái, bất quá không cần phải đánh đến phân sống chết, chỉ cần thắng bại phân minh, bọn ta sẽ giao dịch theo ước định. Xin mời Thiếu soái!"

Bọn lính giữ thành phong tỏa hai đầu của đường Chu Tước lại theo chỉ thị của Bái Tử Đình, ra lệnh cho tất cả những cửa tiệm trong phạm vi đóng cửa cấm chỉ tiến nhập.

Binh sĩ giữ cửa Nam xông xáo, trên thành dưới thành lập tức người đứng chen chân, tranh nhau xem trận đại chiến liên quan đến sự tồn vong của thành Long Tuyền.

Một bên là đạo sư tinh thần của người Túc Mạt, là một Huyền môn đại sư tinh thông thuật Du Già đến từ Thiên Trúc, Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà.

Một bên là Thiểu soái Khấu Trọng ngay cả tới Hiệt Lợi và Tất Huyền cũng không coi ra gì, đến từ Trung thổ, danh lừng trung ngoại.

Khấu Trọng đứng giữa đường, thần thái nhàn nhã nói với Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lăng: “Đừng lo, theo ta thấy hắn vẫn chưa hồi phục từ trận chiến đêm hôm qua.”

Từ Từ Lăng cười khở: “Đại gia của ta, đừng quên Hoán Nhật đại pháp chính là đến từ Thiên Trúc, phương pháp trị thương của người ta có kém gì người?”

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: “Từ Lăng tuy nói đúng, bởi vì cái thuật Du Già tìm kiếm là cách vượt qua cực hạn của cơ thể con người, cho nên thể chất của tên cuồng tăng này nhất định khác với người thường, đã không dễ bị thương, dù cho bị thương cũng mau chóng hồi phục. Bất quá dù nội thương của hắn có thuyên giảm hay chưa, đêm qua hắn chiếm phần lợi mà vẫn không làm gì được các người, bây giờ Khấu Trọng dám khiêu chiến với hắn mau như vậy, chắc chắn lòng tin của hắn đã chịu đả kích nặng nề, Thiểu soái chỉ cần nắm điểm này, sẽ có thể chế ngự ma tâm của hắn, rất có cơ hội thắng trận.”

Khấu Trọng chăm chú nhìn Bái Tử Đình đang theo Phục Nan Đà đến lòng đường đối diện, mỉm cười: “Đó gọi là anh hùng có suy nghĩ giống nhau, muốn giết chết Phục Nan Đà, đây là cơ hội ngàn năm có một.”

Rồi đột nhiên tụng niệm: “Tinh là gốc của thân, hai Tinh chạm nhau gọi là Thần, đi theo Thần gọi là Hồn, đi theo Tinh vào ra gọi là Phách, cái Tâm dựa vào gọi là Ý, sự tồn tại của Ý gọi là Đạo. Thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng.”

Hai người nghe mà động dung.

Khấu Trọng mỉm cười: “Đó là lời Ninh Đạo Kỳ trước khi ra đi đã giáo huấn tiểu đệ, tiểu đệ một mực không hiểu, tựa như rõ mà chẳng phải rõ. Cho đến đêm hôm qua Phục Nan Đà đánh ngã Lăng thiếu gia, khi muốn lấy mạng hắn, đột nhiên ta hiểu ra cái gì gọi là thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng, nhờ vậy mà thành công sử dụng được chiêu cuối cùng

của Tỉnh Trung bát pháp là Phương Viên, đao pháp đã đạt đến cảnh giới cực hạn. Do đó đêm hôm qua mới có thể bị thương mà vẫn chém chết được Thâm Mạt Hoàn. Con bà nó, Nghĩ lại Tiểu Lăng suýt bị hấn giết chết, lão tử tuyệt đối không thể tha cho hắn."

Từ Từ Lăng rất cảm động, lúc còn nhỏ Khấu Trọng to lớn hơn gã, mỗi khi Từ Từ Lăng bị bắt nạt, Khấu Trọng lại ra mặt, dù cho biết rõ không địch lại đối phương nhưng cũng không rút lui. Bây giờ chẳng qua chính là lịch sử lặp lại.

Lúc này Tôn Sương Hoa và một đám tướng lĩnh phóng ngựa chạy tới, hiển nhiên là thị nghe đồn nên đến quan chiến, càng khiến cho người ta cảm thấy được mức quan trọng của cuộc chiến này.

Bái Tử Đình bước tới ba bước, lớn giọng nói: "Thiếu soái đã chuẩn bị xong chưa?"

Khấu Trọng cười ha hả: "Lúc nào cũng có thể ra tay."

Rồi lại hạ giọng nói với Từ Từ Lăng và Bạt Phong Hàn: "Ta quyết không chết trước Phục Nan Đà, yên tâm!"

Hai người lui qua một bên.

Bái Tử Đình lại bước về phía trước năm bước, đến vị trí ở giữa hai người, quét mắt nhìn một vòng, rồi hơi nhích ngang, đến khi đồng thời có thể thấy được hai bên, y mới đưa mắt quét một vòng, quát lớn: "Bắt đầu!", lại lui ra phía sau, tới bên kia đường mới ngưng, đối diện với Từ Từ Lăng và Bạt Phong Hàn bên này.

Một đầu đoạn đường là hàng trăm binh sĩ Túc Mạt chen lấn trên dưới thành lâu cửa Nam, đầu kia là mười mấy tướng lĩnh trong đó có Tôn Sương Hoa, Cung Kỳ, còn hai bên lề đường là Bái Tử Đình và Từ, Bạt hai gã, ai nấy đều im lặng, không khí căng thẳng.

Phục Nan Đà vẫn mặc tăng bào rộng màu vàng, hai tay giấu trong tay áo, thần sắc ung dung tự nhiên, đứng ngạo nghễ như quả núi, tuy chẳng hề bày ra chiêu thức gì hết, nhưng lại không lộ chút sơ hở, giống như hòa thành một thể với trời đất, vượt ra khỏi hạn chế của trời và người.

Lần đầu tiên Bạt Phong Hàn mới cảm nhận được cảnh giới Phạn Ngã như nhất, cũng là lần đầu tiên y lo lắng, thấp giọng: "Hình như lòng tin của tên này không bị ảnh hưởng."

Từ Từ Lăng thở dài: "Trận này là trận chiến gian khổ nhất của Khấu Trọng từ lúc xuất đạo."

Khẩu Trọng trước tiên trợn tròn hai mắt, thần quang như điện chớp chăm chăm nhìn đối thủ, tiếp theo hai mắt nhú lại chỉ hé một đường như kẻ chỉ, hết như bầu trời đột nhiên bị mây đen che khuất, biến hóa thần kỳ đến cùng cực, khiến cho bọn Tôn Sương Hoa chứng kiến cũng phải có cảm giác kinh hãi.

Đồng thời Khẩu Trọng vươn thẳng lưng, thân trên hơi chồm về phía trước, lập tức sinh ra khí thế lẫm liệt, vượt quá không gian gần ba trượng, tràn về phía Phục Nan Đà thân bí khó lường, tà trường bào màu vàng của Phục Nan Đà lập tức bị thổi tung lên phân phật, khiến người ta hiểu rằng hắn đang gánh chịu áp lực kinh khí kinh người của Khẩu Trọng.

Cao thủ tương tranh, không cần đao qua kiếm lại, cho dù người ta nhìn nín thở không chớp mắt cũng không đoán được chiêu sau sẽ như thế nào, ai sẽ ra tay trước.

Từ Từ Lãng và Bạt Phong Hàn vốn hiểu rõ Khẩu Trọng nhất, nhưng đều không ngờ võ công của Khẩu Trọng tiến bộ đến cảnh giới đó. Bởi khí kinh của gã phát ra không chỉ là một luồng chân khí, mà như một bức tường khí có thật, có thể khiến đối thủ khó mà hóa giải tiến kích lách nặng tìm nhẹ được. So với trước đây, gã đương nhiên cao minh hơn nhiều.

Thiên nhân giao cảm, âm dương ứng tượng.

Trước hết mặt Khẩu Trọng như phủ một lớp sương lạnh, tiếp đó sắc mặt giãn ra, khoe miệng nở nụ cười, điềm đạm thốt: “Đại sư có thể bắt đầu thuyết pháp rồi!”

“Keng!”

Tĩnh Trung Nguyệt đã rút ra khỏi vỏ, lung lay chĩa về phía đối thủ.

Một cột đao khí từ mũi đao xoáy theo hình tròn ốc cuộn cuộn trào ra, công thẳng về phía Phục Nan Đà.

Khí tường là vuông, đao kinh là tròn, từ cự ly ba trượng phát ra chiêu cuối cùng trong Tĩnh Trung bát pháp “Phương Viên.” Đao pháp đến mức đó, quả đã đạt đến cảnh giới Thiên nhân hợp nhất.

Vuông là dương, tròn là âm; âm hỗ trợ cho vuông, dương hỗ trợ cho tròn. Âm dương ứng tượng, thiên nhân hợp nhất, không còn phân biệt được nữa.

Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lãng đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra sự kinh dị trong lòng đối phương.

Khẩu Trọng rõ ràng vừa ra tay đã dùng đòn thế sấm sét, ý muốn phân thắng bại với Phục Nan Đà trong vòng mấy đao để khởi ứng phó với Thiên Trúc Du Già kỳ thuật của hắn.

Phục Nan Đà không còn giữ được cảnh giới Phạn Ngã bất nhị hợp thành một thể với trời đất nữa, hai ống tay áo cung lại gió lên, chặn kỳ chiêu "Phương Viên" của Khấu Trọng.

"Bình!"

Hai luồng khí kinh chạm nhau, vang vọng toàn trường.

Phục Nan Đà không còn vẻ không gì có thể đả kích nữa.

Bái Tử Đình không ngờ Khấu Trọng lợi hại đến thế, mặt sầm xuống.

Khấu Trọng bị lực phản kích của Phục Nan Đà chấn động đến lắc lư, cười lớn: "Đạo sinh tử không phải là trầm mê, mà là siêu việt và quên lãng, ta nói có sai không? Mong Quốc sư chỉ điểm."

Phục Nan Đà lạnh lùng hừ một tiếng, tiến lên phía trước, ống tay áo trái tựa như tùy ý vẽ một vòng tròn, cánh tay phải khăng khiu đen đúa thò ra khỏi ống tay, chộp về phía Khấu Trọng, nói: "Không có trầm mê làm sao có siêu thoát? Thiếu soái đừng nghĩ lắm."

Tinh thần Khấu Trọng đi vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt" sáng suốt, gã cảm nhận được Phục Nan Đà có vẽ hờ hững vẽ ra một vòng tròn, nhưng thực sự đó là đẩy khí kinh của gã qua một bên, lại còn khiến gã có khuynh hướng tạt ngang, lợi hại phi thường. Còn một trảo chộp tới, năm ngón tay chia nhau phát ra kinh khí, khóa chặt Khấu Trọng, chỉ cần gã ứng phó không hay, đối phương sẽ lập tức dồn tới, tung đòn khiến gã trở tay không kịp, đến chết mới thôi.

Khấu Trọng lại không lo mà mừng, đềm qua gã và Từ Từ Lãng đều bị thương mà vẫn nghênh địch, tìm được sự sống trong cái chết, thật sự là một kinh nghiệm quý báu trong tu hành, dưới sự uy hiếp sinh tử, buộc bọn họ phải dốc hết trí lực, giải phóng hết mọi tiềm năng để quần thảo với kẻ địch. Chẳng hạn về mặt quan sát kẻ địch, trước đây Khấu Trọng tuy không cầu thả nhưng vẫn không chịu để ý tới, chỉ tới khi bị thương thì mới chuyên tâm chú ý.

Bởi không thể phạm sai lầm, lại không có năng lực bổ cứu, cho nên mỗi chiêu tiến công hoặc phòng thủ đều phải đạt đến cảnh giới cao nhất. Bây giờ thương thế đã thuyên giảm, nhưng những điều đề thể hội lãnh ngộ được sau khi bị thương mà vẫn ứng địch đã trở thành một bộ phận của gã.

Khấu Trọng hú dài một tiếng, người xoay tròn, Tinh Trung Nguyệt hợp làm một với gã, không còn phân được người ở đâu, đao ở đâu, cả người lẫn đao xoay tròn về phía Thiên Trúc Cuồng Tăng Phục Nan Đà.

Bái Tử Đình, Tôn Sương Hoa, Cung Kỳ, Khách Tổ Biệt và các tướng lãnh binh sĩ ai ai cũng biết rõ bản lĩnh của Phục Nan Đà, cho nên dù tiếng tăm của Khấu Trọng lớn lao đến mức nào, trước khi hai người giao thủ bọn họ vẫn tin chắc Phục Nan Đà sẽ thắng, chưa bao giờ nghĩ tới khả năng Phục Nan Đà sẽ thua.

Nhưng một khi đã ra tay thì biết ngay.

Đao pháp của Khấu Trọng như thiên mã hành không, én liệng giữa trời, ngay từ ban đầu đã cướp lấy chủ động, cuối cùng khiến bọn họ phải lo cho Phục Nan Đà.

Lòng tin của Long Tuyền quân quá nửa là được xây dựng bởi Phục Nan Đà, nếu hấn thất bại mất mạng, lẽ nào bọn Bái Tử Đình không lo.

Từ Từ Lăng và Bạt Phong Hàn đều có cảm giác ngưỡng mộ. Không ngờ Khấu Trọng có thể dùng chiêu thức Phương Viên để phá trạng thái Phạn Ngã như nhất vốn không có một chút kẽ hở của Phục Nan Đà, nếu không thì Khấu Trọng sẽ lọt vào hoàn cảnh có muốn đánh cũng không thể đánh. Mà thể công sau khi gã thi triển chiêu thức này rất hiểm hóc, người xoáy theo đao, nhẹ nhàng thoát khỏi kinh lực của đối phương, lại hóa giải trảo kinh mà vẫn giữ được thế chủ động tấn công.

Khi Khấu Trọng đến khoảng cách thích hợp, Tinh Trung Nguyệt có thể chém ra từ bất cứ góc độ nào, đâu phải dễ dàng chống đỡ.

Lúc kẻ quan chiến hai bên xem mãi mê và khẩn trương cực độ thì Khấu Trọng như con gió lốc áp tới chỉ cách Phục Nan Đà cự ly gần một trượng rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất đao.

Phục Nan Đà nhìn Khấu Trọng tiếp cận không chớp mắt, hấn là một trong số ít những người có mặt tại đây có thể nhận ra chỗ lợi hại thật sự của chiêu thức đó. Khấu Trọng xem có vẻ như xoay tròn toàn tốc, nhưng thực tế tốc độ mỗi một vòng xoay đều khác biệt chút ít, thân pháp xảo diệu đến mức thần kỳ.

Phục Nan Đà cười lạnh một tiếng, tạt ngang sang một bên, hai tay thu vào trong ống tay áo, ống tay áo đột nhiên phồng lên, sau đó thu nhỏ lại, giống con ếch ương lúc phình lúc co quết về phía Khấu Trọng.

Hai người mau chóng đến sát nhau.

Khi thấy Khấu Trọng sắp chém một đao về phía Phục Nan Đà, đột nhiên mũi đao biến thành cán đao, trước tiên gõ vào ống tay áo phải đang căng lên như mặt trống của Phục Nan Đà, phát ra một tiếng "bùng" kinh khí giao kích. Tiếp đó lưỡi đao tấn công như liên châu về phía Phục Nan Đà, ống tay áo của Phục Nan Đà áp sát vào chưởng trái, phát ra một tiếng kêu khác.

Khấu Trọng cười ha hả: "Thuật Du Già của Quốc sư ở đâu rồi?"

Khi đang định lướt người qua, nửa thân dưới của Phục Nan Đà vẫn giữ đà lao về phía trước, thân trên lại bẻ quặt ra phía sau vượt ngoài ý liệu của mọi người, hai tay từ tay áo chuôi ra, một tay quét vào má trái của Khấu Trọng, một tay quét vào lưng gã, quỳ dẹt không lường, âm độc đến cực điểm.

Tướng sĩ Long Tuyền lập tức reo hò hoan hô như sấm nổ.

Khấu Trọng đã lãnh giáo thuật Du Già của hắc, nhưng vẫn kêu lớn: "Quốc sư trúng kế rồi!"

Vụt hóp một ngum chân khí, gã vốn đang định ra xa lại lướt tới gần, vốn đang xoáy về bên trái đột nhiên xoáy về bên phải, đổi hướng ngược trở lại, thi triển Tinh Trung Nguyệt ép sát mình, nhất thời đao quang bắn ra bốn phía, hệt như một vòng tròn ốc màu vàng đang chuyển động, cả thân người trốn trong đao quang chói mắt, khiến ai nấy đều kinh tâm động phách, không khỏi bội phục thân pháp lẫn lòng can đảm của Khấu Trọng.

Trong thiên hạ ngoại trừ Từ Từ Lăng, e rằng chỉ có một mình Khấu Trọng có thể dùng kỳ công chuyển đổi chân khí để ứng phó Thiên Trúc Du Già pháp của Phục Nan Đà.

Lần đầu tiên Phục Nan Đà lãnh giáo được tuyệt kỹ thay đổi phương hướng vận động chân khí, hắc cảm thấy Khấu Trọng chỉ là mượn sự thay đổi vị trí, không những tránh nặng làm nhẹ khiến cho sát chiêu của mình biến thành sai kém không còn đường phát, nếu để vào chỗ hớ vì mình toàn lực tiến công mà lộ ra, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Hắc quát lớn một tiếng, thân trên bẻ ngoặt lại, thân thể trở lại tư thế như thường, hai chân mau chóng lướt sang một bên, cố sức né tránh.

Quyền chủ động hoàn toàn rơi vào tay Khấu Trọng.

Kỳ lạ là Khấu Trọng không hề thừa thắng truy kích mà đứng sững lại, Tĩnh Trung Nguyệt chia về phía Phục Nan Đà đang thoái ra, chân khí trong người ngưng tụ lại, dần dần lên đến đỉnh điểm.

Từ Từ Lăng và Bạt Phong Hàn đều khen hay, phải biết nếu chỉ luận về công lực, Khấu Trọng vẫn kém Phục Nan Đà một bậc. Luận về tu dưỡng, Phạn Ngã bất nhị của Phục Nan Đà đã bỏ xa Khấu Trọng. Điều tệ nhất là so về sự biến hóa của chiêu thức, Du Già kỳ thuật của Phục Nan Đà càng nguy hiểm khó đỡ hơn Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng. Dưới đủ tình huống bất lợi đó, Khấu Trọng vẫn có thể dùng kỳ chế kỳ, dùng chiến lược cao minh để tranh thắng.

Hai quân đối địch, tuy tố chất và số lượng của quân địch chiếm ưu thế, lại vì gặp phải đối thủ có chiến lược cao minh mà khiến hai bên ngang bằng nhau.

Trước tiên Khấu Trọng dùng thức cuối cùng trong Tĩnh Trung bát pháp là Phương Viên, từ xa tấn công tới, buộc Phục Nan Đà phải phản công, khi khoảng cách đã rút ngắn lại mau chóng thay đổi chân khí khiến Phục Nan Đà phải biến chiêu rút lui.

Nhưng giả sử Khấu Trọng thừa thế đuổi theo, ai có thể liệu được Phục Nan Đà tinh thông Du Già thuật sẽ dùng thủ pháp quỷ dị gì để phản pháo. Cho nên Khấu Trọng dùng bất biến ứng vạn biến, để mặc cho đối phương rút lui, còn mình thì toàn lực chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo, ta mạnh người yếu, dùng trạng thái tốt nhất ép Phục Nan Đà vào thế bị động, kéo công lực của song phương suýt soát nhau.

Đao khí của gã kèm chế Phục Nan Đà từ xa, khi đối phương dùng lại, chính là lúc phải đối diện với một đao khí thể hùng hực nhất của gã.

Những người đứng xem đều căng thẳng đến nín thở, toàn thần tập trung chờ chiến sự phát triển.

Phục Nan Đà chợt ngừng lại, đứng sừng sững cách Khấu Trọng ba trượng, ai nấy đều tưởng rằng Khấu Trọng sắp phát đao, lúc này hấn như một ngọn cỏ trước cuồng phong, cứ đong đưa sang hai bên trái phải. Đáng kinh hãi nhất là thân thể hấn đã biến thành mềm yếu như ngọn cỏ dài trên thảo nguyên, tư thái dao động đón gió chỉ có ngọn cỏ dài thướt mới có thể có.

Một đao tích lũy đến cực hạn của Khấu Trọng không thể nào thi triển được dưới thế thủ chưa từng nghe chưa từng thấy của đối phương, bởi gã không biết nên tấn công từ hướng nào, hạ đao xuống ở điểm nào.

Bái Tử Đình là người đầu tiên buột miệng khen hay, khiến các tướng sĩ của y đều reo hò theo.

Bạt Phong Hàn và Từ Từ Lăng cũng há hốc mồm.

Đây mới thật là công phu của Phục Nan Đà, cực hạn của Du Già thuật, kỳ chiêu chế địch tự nhiên chi pháp, khiến người ta không thể tấn công nổi, cũng không biết nên phòng thủ thế nào.

Khấu Trọng lập tức rơi vào nguy cơ lớn nhất sau khi khai chiến, nếu phán đoán sai lầm thì Phục Nan Đà sẽ phản công như dùi non lấp biển.

Khấu Trọng sinh ra cảm giác mất đi Phục Nan Đà.

Vị võ học tôn sư đến từ Thiên Trúc này vẫn đang đứng sừng sững trước mặt, nhưng hấn đã thật sự hợp nhất với Phạn thiên.

May mà tinh thần của Khấu Trọng vẫn sáng suốt, không hề có tạp niệm, tâm biết dừng nhưng thần muốn tiến tới, gã cười ha hả, bước tới phía trước một bước, chém một nhát đao vào chỗ trống, đó chính là Kỳ dịch của Tinh Trung bát pháp.

Khí kinh tích tụ đến đỉnh điểm từ mũi đao dòn ra như thác đổ, hình thành từng lớp khí kinh như ba đao phá bờ phủ trùm trời đất dàn về phía địch thủ.

Phục Nan Đà lắc lư càng nhanh hơn, hết như ngọn cỏ nhỏ nhoi trong cơn giông bão.

Nhưng động tác lắc lư đã bắt đầu có sơ hở, trong làn sóng đao khí, đao của Khấu Trọng như có pháp nhãn có thể thấu suốt thực hư của hấn, dựa vào trực giác cảm quan hơn người, theo tự nhiên tấn công về phía Phục Nan Đà.

Đột nhiên Khấu Trọng gầm lớn một tiếng, phóng vọt người lên, đánh ra một đòn kinh thiên động địa nhằm thẳng Phục Nan Đà.

- o O o -